רש"י הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים ר"ן נג.

מתני' מן הספוגיות. היינו ענבים קטנים שמגיעין בכרם כל ימי הסתיו ושוטין מהן חומץ: **כל שאם תולדתו קרויה עליו.** כגון חומץ זה שיצא ממנו קרוי גמי על שם אמו חומץ סתוניות ולא חומץ סתם: **נדר ממנו אסור ביוצא וכו'.** והכי נמי כי נדר בסתוניות אסור נמי בחומץ היוצא ממנו: **וחכמים מתירין.**

מתני' [א]הנודר מן התמרים מותר בדבש תמרים מסתוניות מותר בחומץ סתוניות רבי יהודה בן בתירא אומר כל ששם תולדתו קרויה עליו ונודר הימנו אסור ביוצא הימנו וחכמים מתירים: **גמ'** [חכמים] היינו ת"ק [ב]איכא בינייהו הדא דתניא כלל זה אר"ש בן אלעזר כל שדרכו [ג] לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול כגון תמרים ודבש תמרים נדר בו [א] אסור ביוצא ממנו נודר מיוצא ממנו [ב] אסור בו כל שאין דרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול נודר בו אין אסור אלא ביוצא ממנו שלא נתכוון זה אלא ליוצא ממנו: **מתני'** [ד]הנודר מן היין מותר ביין תפוחים [ה]מן השמן מותר בשמן שומשמין [ו]מן הדבש מותר בדבש תמרים מן החומץ מותר בחומץ סתוניות [ז]מן הבריש מותר בקפלוטות מן הירק מותר בירקות השדה שהוא שם לוויי: **גמ'** תניא [ח] הנודר מן השמן בארץ ישראל מותר בשמן שומשמין ואסור בשמן זית ובבבל אסור בשמן שומשמין ומותר בשמן זית [ט]מקום שמסתפקין מזה ומזה אסור בזה ובזה פשיטא לא צריכא דרובא מן חד מסתפקין מהו דתימא איזיל בתר רובא קא משמע לן [י] ספק איסורא לחומרא הנודר מן הירק בשאר שני שבוע אסור בירקות הגינה ומותר בירקות השדה ובשביעית אסור בירקות השדה ומותר אבהו משום רבי חנינא בן גמליאל לא בירקות הגינה אמר רבי

גמ'

אלא זה אכל הכא כי אמרו דכם תמרים וחומץ סתוניות לא שיהא עדיין תורת תמרים וסתוניות עליהן אלא להפרים בין דכם תמרים לדכם אחר ובין חומץ סתוניות לחומץ אחר: **גמ'** חכמים היינו ת"ק איכא ביניייהו הא דתניא כלל אר"ש [יא"ל] **כל שדרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול כגון תמרים ודכם תמרים נדר בו אסור ביוצא ממנו** [יב][**ביוצא ממנו אסור בו וכל שאין דרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול נדר בו אסור ביוצא ממנו.** כך גרסינן בהלכות הרמב"ן ז"ל. וה"פ דהא פליגי ת"ק פליג אדרשב"א בתרוייהו דסבירא ליה לתנא קמא דבין דרכו לאכול בין אין דרכו לאכול אסור בו ולא ביוצא ממנו ורשב"א סבירא ליה דבשדרכו [לאכול] ודרך היוצא ממנו לאכול אסור בשניהם ובשאין דרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול אסור ביוצא ממנו ולא בו ובהא מפיק ליה לת"ק לגמרי. ור' יהודה בן בתירא סבר לה כר"ש בדרכו [לאכול] ודרך היוצא ממנו לאכול דאסור בשניהם ופליג עליה בשאין דרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול דרבי יהודה בן בתירא לא שני ליה ומיתסר נמי בתרוייהו ולרשב"א שני ליה ולא מיתסר אלא ביוצא ממנו. וכדנן בתרתי דתמני' היינו ר' שמעון בן אלעזר ורבי יוסי דרבי נשא מחמי פיתא נקטינן) ומימר כריך דכרא הדא מיטמא: **גמ'** מוסר כשמן שומשמין. דבא"י אין מסתפקין כלל אלא בשמן זית: **ספק איסורא לחומרא.** וכיון דאיכא מיעוטא דמסתפקי מההוא מינא איכא לספוקי דלמא אפי' לאלו נתכוין: **אסור בירקות הגינה.** דסתם ירק של גינה משמע ולא ירק שדה שיש לו שם לווי מיהו אפ"ה הנודר מן היין אסור בחמרא מבשלא. וכן כתב הרמב"ן ז"ל ולא דמי לירקות השדה דהני מינה אחרינא נינהו אבל חמרא וחמרא מבשלא חד מינא נינהו ומפני שנתבשל לא הפסיד שמו: **בשביעית אסור בירקות השדה.** אם נדר בשביעית א"א לומר שנתכוון לירק גינה דהא אין זורעין ולא נוטעין בשביעית אלא ולאלו לירק השדה שעולה מאליו נתכוון:

אבל

מסורת הש"ס

(א) [תוספתא פ"ג ע"ס], (ב) [כתובות עג: וש"נ], (ג) [נ"א וכבשיעית אסור בירקות השדה שעליהן כו'], (ד) [פ"ע מהל' נדרים הלכה יד], (ה) פ"י, (ו) מכאן עד סוף המתני' שייך לע"כ, (ז) פירוש: נקרה, (ח) [שייך לע"כ], (ט) שייך לעיל נב ע"כ,

הגהות הב"ח

(א) גמ' שדרכו לאיכל. וכן בכל הסמוך: (ב) רש"י ד"ה כריסין קטנים קפלוטות גדולים הפ"ד:

הגהות הגר"א

[א] גמ' נדר בו אסור. נ"ב גירסת הירושלמי מיתר וכן עיקר: [ב] שם מיוצא ממנו אסור. נ"ב מוסר מכ"ע (וטר' בהגר"א יו"ד סי' רי"ז ס"ק יח) וכפירוש ר"מ בתוס' וכ"ד הרמב"ם ופסק כתמכים:

פירוש הרא"ש

הא דאמרינן בתמניין דאסור ביוצא מן הזיתים ומן הענבים כי אמר קונם זיתים וענבים אלו שאני עושה כמלי אלי האיסור מי אמרינן דאלו הוי כמו בשר זה דאסור בריוטנו ובקיפו והוא הדין נמי ביוצא ממנו אי דלמא בשמיחד דבר הנאסר זה מוסיף לאסור נתינת טעם כדאמרינן בתמני' הטלר מן הדבר ונתבטל באחר אם יש בו בטיתן טעם אסור אבל לא לאסור היוצא מן הזיתים ומן הענבים דמפקר פקיר בתוכן ודבר אחר הוא אבל כי אמר שאני עושה משמע כל מה שאני עושה מהם: [ט] **שאני טועם לפה ל".** הוא הדין נמי דמלי למיכני אם שאני עושה דיקא אלו למה לי אלא בו אמר בראשון והוא הדין נמי דמלי למיכני אם תרוייהו דיקא: **הא ביוצא** בהם אסור. דאי אסור ליתני יוצא מהן וכל שכן מילתיהן שבאו מכח האיסור עצמו אבל יוצא מהם דבר אחר הוא: **הא קרינא** ליה לאשמועינן דחילופיהן

עין משפט נר מצוה

יג א מיי' פ"ט מהל' נדרים הלכה יד סמג לאוין רמב טור"ע יו"ד סימן ריז סעיף יג:
יד ב מיי' שם טור"ע שם הגה"ר:
טו ג מיי' שם טור"ע שם סעיף טו:
טז ד מיי' שם טור"ע שם סעיף יח:
יז ה מיי' טור"ע שם סעיף יד:
יח ו מיי' שם הלי י טור"ע שם סעיף יז:
יט ז ח ט מיי' שם הלכה ה טור"ע שם סעיף יח:

מוסף רש"י

בקפלוטות. כרתי (ביצה יז: ע"ז לח:).

תוספות

הנודר מן התמרים מותר בדבש. פירוש דאמר קונם תמרים עלי מותר בדבש המיוצא מהם דדבש דאיקרי תמרים [לא איקרי] וקשה אמאי לא תנא הכא דקתני בשאר נדי תמרים אלו שאני עושה אסור ביוצא מהם: בסתוניות. ענבים קטנים וגרעיני לאכול מותר בחומץ היוצא מהן: בל ששם תולדתו עליו. פירוש שאינו מפקיד שמו הראשון כמו דבש תמרים ששם תמרים עליו נדר בתמרים אסור בדבש: וחכמים מתירין. נגמ' פרק היינו תנא קמא: מותר ביין תפוחים. דסתם יין דענבים קאמר: מותר בשמן שומשמין. דסתם שמן הוא שמן זית: מותר בדבש תמרים. דסתם דבש זהו דבש דדורים: מותר בחומץ סתוניות. דסתם חומץ מיין עוב שהחמיץ: מן הבריש מותר בקפלוטות. פי"ר שממין כריסין הן בלו שיש להן שם לוי: מן הירק שדה. דסתם ירק של גינה: חכמים היינו ת"ק. דשני בדבש תמרים איכא ביניהם סתוניות ולרשב"א אין לו שני ולא מיתסר אלא ביוצא ממנו: אין דרכו לאכול. דאי יהודה בן בתירא סבר לה כר"ש בדרכו [לאכול] ודרך היוצא ממנו לאכול דאסור בשניהם ופליג עליה בשאין דרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול דרבי יהודה בן בתירא לא שני ליה ומיתסר נמי בתרוייהו ולרשב"א שני ליה ולא מיתסר אלא ביוצא ממנו. וכדנן בתרתי דתמני' היינו ר' שמעון בן אלעזר ורבי יוסי דרבי נשא מחמי פיתא נקטינן) ומימר כריך דכרא הדא מיטמא: מוסר כשמן שומשמין. דבא"י אין מסתפקין כלל אלא בשמן זית: ספק איסורא לחומרא. וכיון דאיכא מיעוטא דמסתפקי מההוא מינא איכא לספוקי דלמא אפי' לאלו נתכוין: אסור בירקות הגינה. דסתם ירק של גינה משמע ולא ירק שדה שיש לו שם לווי מיהו אפ"ה הנודר מן היין אסור בחמרא מבשלא. וכן כתב הרמב"ן ז"ל ולא דמי לירקות השדה דהני מינה אחרינא נינהו אבל חמרא וחמרא מבשלא חד מינא נינהו ומפני שנתבשל לא הפסיד שמו: בשביעית אסור בירקות השדה. אם נדר בשביעית א"א לומר שנתכוון לירק גינה דהא אין זורעין ולא נוטעין בשביעית אלא ולאלו לירק השדה שעולה מאליו נתכוון:

אבל

מהם יש לפרש ת"ק ורבי יהודה כן בתירא לית להו דר"ש כן אלעזר דאמרי בסתוניות נופייהו ולא אמרי אלא ביוצא מהם ור"מ איכא ביניייהו דת"ק נקטו מן התמרים מותר בדבש דמשמע דדוקא בתמרים וסתוניות שהם רחוין לאסור בהם ומותר ביוצא מהם הא נדר מדברים שאינם רחוים לאכול אסור בין בהם בין ביוצא מהם: בשאר שני שבוע אסור בירקות גינה ומותר בירקות שדה. דסתמא מירקות גינה נדר בירקות שדה יש להם שם של לוי בכל שאר שני שבוע ומרשא שמעינן לה דקתני מותר בירקות שדה אלמא אסור בירקות גינה אבל טיפא אינעורך ליה: בשביעית. פירוש שנדר בשביעית בירקות שדה מצינו בשביעית שבאות מאליהן אבל ירקות גינה אינם בארץ אלא על ידי זריעה הלכך סתם ירקות בשביעית ירקות שדה היו: בארץ ישראל. דסתם שמן שלהן של זית: מהו דתימא דל בתר רובא. ולא נתכוין לאסור עצמו אלא נתוקו מן שמסתפק הרוב קמ"ל דגם מאותו שמסתפקים המיעוט אסר עצמו: [יא]לא שנו. דבשביעית מותר בירקות גינה משום דלא שייכי שיאכלו ירקות גינה אלא במקום שאין מניחין כי אבל במקום שמניחין שכיח הוא ירקי גינה ונתכוין לאסור ירקי גינה בשביעית: משום נוש. דדבר הירק לחיות נוש תלוי בו וגזרו על נוש אבל אם העמים: אישפרגוס. מין כרוב הוא וכללא כרוב הוא: מן האישפרגוס מותר בבריב. דשאר כרוב אינם קרויין אישפרגוס: מן הרי"ס אסור בבקבה של נרסין. שנקראת גרסין אף כשהן מתבשל אבל מן המקבה מותר נגרסין יבשין דלא מיתמא דכי נדר בנמקבה מן הראשי לנמקבה קאמר ושייע גרסין ולרבנן אינעורך דאמרי שוס כשנדר בנמקבה בלא מקבה. דלא נתכוין אלא לשום יבש: מן המקבה מותר בשום. פי"ג דלא נתכוין אלא לראשי לנמקבה ושום ראשי לנמקבה: מן האשישים. פי' פסולת עדשים מותר בעדשים שאין העדשים נקראין אשישין מן העדשים אסור בעדשים שהם נקראים על שם העדשים וי"ל תמיד דבנר דאינם בכלל עדשים: חבה חבין שאני שונם אסור בין בחבין בין בשת. דמיטה משמע לאפות ומיהו בגרייתא בגמ' גרסינן אישקא ושמא טוב לפרש הכא חבה לו מיטים גרים לו גרסין אסור בין חין בין מנוסלין ורבי שמעון ורבי יהודה מחלקין בין חבה לחבין גרס גרסין כדמפרש נבי חבה חבין רבי יהודה אחר קונם גרים לו חבה שאני שונם מותרין לגום חין לחבה וגרים משמתני מנוסלין:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com

נג: ר"ן הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים רש"י

עין משפט נר מצוה

ב א ב ג ד מיי' פ"ט מהלכות נדרים הלי י טוש"ע י"ד סימן רי סעיף י:

כא ה מיי' שם הלכה ט טוש"ע שם סעיף כ:

כב ו מיי' שם הלכה י טוש"ע שם סעיף כא:

כג ז מיי' שם הלכה ט טוש"ע שם סעיף כ:

כד ח מיי' שם טוש"ע שם סעיף כא:

הגהות הגר"א

[א] משנה דאספרגוס. נ"ב פירש רש"י דאי נתון מין כרוב ששורין אותו בין וכלשון יוני יין של בקר נקרא אספרגוס (ועי' רש"י ברכות נ"ח ע"א ד"ה דאספרגוס): [ב] שם באשישים. נ"ב בירושלמי מפרש טלפחין מקלין ושתין ומגבלן בדבש ומטיגנין:

תוספות

רבי יהודה אומר גרים או חטה שאני טועם מותר לכום חיים. מדקאמר חטה וגרים סתם ולא אמר (חטה) חטין גריסין דקסבר [חטה גרים] מבושלין משמע חיין לא משמע: חטה שאני טועם מותר לאפות. דחטה לא משמע אלא חיין חטין משמע לאפות ורבי שמעון ורבי יהודה לא פליגי דלתרוייהו גרים חטה מבושלין משמע ולא חיין גריסין חטין משמע חיין אבל לא מבושלים:

הדרן עלך הנודר מן המבושל

מסורת הש"ס

(גמ') לא שנו. דשביעית מותר בירקות הגינה אלא במקום שאין מביאין ירק מח"ל דכיון שאין מביאין ולאי לא נדר אלא מאותם שמסתפקים שם הייגו מירקות השדה ולהכי מותר בכל גינה: אבל במקום שמביאין כו' אסור. אף בירקות הגינה הואיל ורגילין לאכול שם כין ירקות השדה כין ירקות הגינה דודאי אדעתא דהכי נדר: כתנאי כו'. לדעתא דמ"ד אין מביאין ירקות כו' לדידיה מותר בירקות גינה ואסור בירקות שדה דכיון דאין מביאין לאו עליה נדר ולמ"ד מביאין אסור אף בירקות גינה: משום גוש. שמא יש מעפר מוצה לאדרע בעיקרייהו וטמא משום ספק מת: מתני' אסור באספרגוס. דהוי בכלל כרוב דמין כרוב הוא: מותר בכרוב. דאין כרוב בכלל אספרגוס (א): אסור בשום. שיתנים ממנו בקדרה דהייגו בכלל מקפה: מותר במקפה. דאין מקפה בכלל שום: אסור במקפה. של גריסין: מותר בגריסין. ד"ה דאין גריסין בכלל מקפה: מן המקפה. של גריסין: ר' יוסי מתיר. דקסבר אין מקפה בכלל גריסין: אסור בשום. של מקפה: אסור באשישים. כפת שמעורב בו קמח עדשים דיש בכלל עדשים אשישים: ומן אשישים כו'. דכרי הכל היא: ר' יהודה אומר קונם גרים או חטה שאני טועם אסור לכום. חטה וגרים (ב) סתם דלא אמר חטה חטין גרים גריסין דקסבר [ר"ש גרים או חטה] מבושלים משמע חיין לא משמע ור' יהודה לא פליג עליה דתנא קמא: גמ' אסור לאפות. דאדעתא דהכי אמר חטה כדי לאפות דחטה גרגיר א' משמע ומגרגיר לא קאמר: חטין. משמע חיין: גרים. משמע מבושל (ג): גריסין. משמע נמי חיין:

הדרן עלך הנודר מן המבושל

אבל במקום שמביאין ירק מח"ל לארץ אסור. כלומר אסור בשביתה דהוי ליה מקום שמסתפקין (ד) זה מזה: משום גוש. חוששין להביאו משום חששא דגוש הנדבק בו וגושא לארץ העמים טמא כדאיתא בפ"ק דשבת (דף טו:): חטה שאני טועם אסור לאפות. דפת חטה מיקרי דחד גופא נמי הוא אבל חטים משמע לכום מפני שאדם כופס חטים חלוקין ביחד:

לא שנו אלא במקום שאין מביאין ירק מחוצה לארץ לארץ אבל במקום שמביאין ירק מחוצה לארץ לארץ אסור (ה) כתנאי אין מביאין ירק מן חוצה לארץ לארץ רבי חנניה בן גמליאל אומר מביאין ירק מחוצה לארץ לארץ מ"ט דמאן דאמר אין מביאין (ו) אמר רבי ירמיה משום גוש: מתני' (ז) באספרגוס מן האספרגוס מותר בכרוב (ח) מן הגריסין אסור במקפה ורבי יוסי מתיר (ט) מן המקפה מותר בגריסין (י) מן המקפה אסור בשום ור' יוסי מתיר מן השום מותר במקפה (יא) מן העדשים אסור (יב) באשישים ר' יוסי מתיר מן האשישים מותר בעדשים (יג) חטה חטין שאני טועם אסור בהן בין בין קמח בין הפת (יד) גרים גריסין שאני טועם אסור בהן בין חיין בין מבושלין רבי יהודה אומר קונם גרים או חטה שאני טועם מותר לכום חיים: גמ' תניא ר' שמעון בן גמליאל אומר (טו) חטה שאני טועם אסור לאפות ומותר לכום חטים שאני טועם אסור לכום ומותר לאפות חטה חטין שאני טועם אסור בין לכום בין לאפות (טז) גרים שאני טועם אסור לבשל ומותר לכום גריסין שאני טועם אסור לכום ומותר לבשל גרים גריסין שאני טועם אסור בין לבשל בין לכום:

הדרן עלך הנודר מן המבושל

מסורת הש"ס

(ד) פנהדרין יב. ע"ש, (ה) [ספס], (ו) [פ' הרי"ן על מסכת זו ממלא בע"ח], (ז) [בעל נב: ע"ש ברי"ן פירושי על מלת אשישים], (ח) [ל"ל לפני ד"ה אסור כשום], (ט) [ל"ל לפני ד"ה מותר בגריסין], (י) ל"ל מזה ומזה, (יא) ע"כ שיך לדף נב ע"ב ומדבור זה עד ד"ה גמ' אבל וכו' שיך לע"ח,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מותר בכרוב וכו' דאספרגוס הם"ד ואח"כ ל"ל ד"ה אסור במקפה של גריסין הם"ד ואח"כ ל"ל ד"ה ר' יוסי מתיר דקסבר אין מקפה בכלל גריסין הם"ד ואח"כ ל"ל ד"ה מן המקפה של גריסין הם"ד ואח"כ ל"ל ד"ה מותר בגריסין דכרי הכל אין גריסין בכלל מקפה הם"ד ואח"כ ל"ל ד"ה אסור בשום של מקפה הם"ד ואח"כ ל"ל ד"ה אסור בשום שעתנין וכו' בכלל מקפה הם"ד ואח"כ מ"ה מותר במקפה וכו' בכלל שום הם"ד ואח"כ ד"ה אסור באשישים: (ב) ד"ה ר' יהודה וכו' לכום חטה וגרים חיים כיון דלא אמר חטה חטין גרים גריסין קסבר חטה וגרים סתם מבושלים משמע חיין לא משמע כל"ל: (ג) ד"ה גרים משמע מבושל גריסין משמע חיין גרים גריסין משמע נמי חיין והד"ת:

מוסף רש"י

משום גוש. שמא יבוא עמה מגוש אדרע העמים שמטמא באהל ושמא טהרות של ארץ ישראל (שבהדרין יב.). באיספרגוס. מין של כרוב הוא, ואספרגוס בכלל כרוב הוא ואין כרוב בכלל אספרגוס (ראה"ה בשמו). לו: משקין לשתותו קודם אכילתו בנקר (פסחים קי: וכעי"ז ברכות נא. וקדושין ע.) כלשון פרסי קורין לכרוב אספרגוס, וחכי שפניו הטלי מן הכרוב אסור באספרגוס, ומשקין הוא שעושין מכרוב ומיין וכרגילין היו לשתותו בכל נקר לרפואה קודם אכילה (רשב"ם פסחים שם). ועי' הגהות הגר"א כאן.

מן האשישים מותר בעדשים. שאין אשישים בכלל עדשים (ראה"ה בשמו).

הדרן עלך הנודר מן המבושל

פירוש הרא"ש

[שיך לדף שלפניו]

בגרדליהן. דיותר הוא מידוש מה שחילופיהן אסור דאין לך דבר שתופס את דמיו אלא קודש ומתומרא שהחמירו חכמים באשכרי הגפה למי שהחליטן לכתחלה וא"א אמרי ניתני חילופיהן דיולא מהם לאשמועינן דחילופיהן כיולא מהן וי"ל דחילופיהן ונדוליהן דמו להדדי דשניהם לא היו בשעה שאסרן עליו הלכך ניחא ליה למיתני חילופיהן בגדוליהן: תא שמע שאני אובל שאני טועם כו' הא ביוצא בהם אסור. דאי מותר ליתני יולא מהם וכ"ש חילופיהן לפי מאי דפני ליה דיולא מהם עדיף מחילופיהן אפי' מגדוליהן עדיף כגי למיתר השתא אלמא שאני טועם נורם לאסור דיולא מהם ואע"ג דמשמע פשטא דמתני' דקאי אראשא דאמר קונם פירות האלו והוסיף לומר שאני טועם וא"כ היכי דייק דשאני טועם נורם האיסור וי"ל דמ"מ דייק שפיר דאם איתא דשאני טועם אינו נורם האיסור אלא לשון היתר משמע דוקא מהאי מיני טועם אבל מיולא מהם אני טועם כמו בחילופיהן ונדוליהן אפי' כי אמר נמי האלו שאני טועם שרי: אריי דלא נסיב רישא יוצא בהם. משום דעדיף לאשמועינן איסורא תליסין: ת"ש אבר רבי יהודה מעשה ואסר עלי כו'. ופשיטא ליה דאתא דאין אלוק כין נתינת טעם ליולא מהם כשמבחר הדבר הנאסר הכל אסור: ומותר בשרית ברוזה וכבציר. ולגר דיינו יולא מהן: על סנת שאני טועם. לאו דוקא: אמר רבא וכבר יצא בהן. קודם הגדר: מתני' סתוניות. ענבים רעים ונשארים נגעים עד ימות הסתיו ואינן ראויין לין ומוזגין מהם חומץ ואית דגרסי פסוניות כמו פוסי ענבים: כל ששם תולדתו קרויה עליו. אף כי נשתנה מתכונה על שם עיקרו כמו דבש תמרים חומץ סתוניות: וחבבים סתיריין. בגמרא פרק דייגו ת"ק: גמ' כל שאין דרכו לאכול ודרך היוצא ממנו לאכול. כגון סתוניות ת"ק פליג אדר"ש כין בדבש תמרים כין בחומץ סתוניות ודרכן כתרלי קימי אהא דקאמר ת"ק מן הסתוניות מותר בחומץ סתוניות הא בסתוניות גופייהו אסור וחכמים מתירים סתוניות סתוניות גופייהו: מתני' שבא שם לוי. אמולה אלי: גמ' דקדוק שדה. אינן קדיין ירק סתם והרולה לומר ירקות שדה ערך לחבר שם לירק ולומר ירקות שדה וכן כולם: אבל בשביעית מתהפך הטעון לפי שאין ירקות גינה מצויין שאין גדלים כלא עבודה ואוכלין ירקות שדה לפיכך נלגון העולם ירקות סתם היאי ירקות שדה: גמ' אבל במקום שמביאין ירק מחוצה לארץ אסור. אף בירקות גינה דכיון דמצויין שם דעתם גם עליהו: משום גוש. עפר הנדבק בירק וחכמים גזרו טומאה על גוש עפר הבא מארץ העמים בפ"ק דשבת (דף טו:): מתני' אסור באספרגוס. הוא מין כרוב אבל אין כרוב נקרא על שמו: מן הגריסין אסור במקפה. ואפי' כי נתנו במקפה עדיין שם גריסין עליהן: ור' יוסי מתיר. דקסבר לא מיקרי גריסין אלא מקפה של גריסין נדר: מן המקפה מותר בגריסין. דלא תימא כי היכי דנדר מן המקפה אסור בשום משום שדרך ליתן שום במקפה הוא הדין נמי כי נדר מן המקפה יהא אסור בגריסין משום שדרך לעשות הגריסין מקפה קא משמע לן דלא דמי משום דשום רגילין ליתן בכל מיני מקפה כי נותן טעם ויבשום הוא המקפה אבל אין עושין מגריסין לבדן מקפה אלא מכמה מינים עושין מקפה: אסור באשישים. פסולת עדשים: חטה שאני טועם בו'. מיתור לשון שהיכיר שהיכם נאסר בכל אי נמי כדתפרש רש"י בגרייתא דחטה משמע לאפות וחטים משמע לכום: גרים חטה שאני טועם מותר לכום חיין. לא פליג אתנא קמא:

הדרן עלך הנודר מן המבושל

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com